

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	"
Un any.....	2'60	"
Per dotzenes.....	0'45	"
Núm. atrassats des 2.ª tom.....	0'06	"
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	"

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades derrerament:

- N.º 8. Lema: *Dii faventes adjuvat.*
 N.º 9. id. *Per fè número.*
 N.º 10. id. *Bé pòden di y xarrá;*
Es com un llum sense cruyes.
L' IGNORANCIA que no hey ha
A darrera Porrós-fuyes.
 N.º 11. id. *Sa rondalla de sa Jaya Maya.*
 N.º 12. id. *No la tragué provehida.*
 N.º 13. id. *Qui no pòt segá espigola.*
 Nota. Aquesta composició vé sense plech tancat.
 N.º 14. id. *Un sòmit.*
 Nota. No pòt obtá à premi per veni firmada.
 N.º 15. *Filologia.* —Id. —Per dur axò à s' enfront
 s'hi ha d'anar amb un seña
 de bistia véya; perque no's
 tot bufar y fer ampollles.

SA REDACCIÓ.

SA BOTELLA MIRACULOSA.

—¡Ave Maria!
 —Concebuda sens pecat.
 —¿Qui hey ha aquí, à la casa de Deu?
 —Deu y nòltros.
 —¿Que pòden entrá?
 —Entrau en bòn-hora.
 —Bòn dia, Francinayna. ¿Còm heu passau per aquí?
 —Ja heu veys, madò Maria. Mitjo, mitjo. En Tòni, s' homo, el tenim còm-sevuya; ja van tres setmanes, que desiera jau, desiera s' axeca; sempre còm à mal à plè, y sense ganes de menjá; y còm per afajitò, es nin que no li aguantà res à dins des seu cosset; pens si déu essé efecte de sa llet cansada que li don; perque jò no descans ni menj conforme; de nit y de dia sempre estich en moviment. Creysmè, madò Maria, qu' estich de lo més enfadada.
 —Jò faria veni una mònja. Y diguem Francinayna, ¿que té En Tòni? ¿d' hont se queixa? ¿que té fèbre?
 —Antes que no' en té de fèbre; però té un tal desmenjament, que no li deixa axecá xella; tot li fa dy.
 —¿Y que no l' has fèt mirá?
 —Axò no vòleu, éll no hà passat un

sòl dia, que no haja vengut es metge; y tot quant ha dit li he fèt.

—¡Oh!... fiyeta. ¿Y tú que t' fies des metges? ¡Per 'mor de Deu! Dexa anà es metge; y si vòls fé lo que jò t' diré, t' assegure que n' manco d' una setmana el tendrás bò. Sí, Francinayneta; lo que t' dich. Mira; escolta axò; un vespre, sa méua fiya majó va anà de matances; y ja heu veus; còsa des jovent, després d' havè sopat varen ballà à volè; y quant se retirà, à poch d' está en es lliit, fiyeta, comensá à cridá: «¡Mumare! ¡Mumare! jò no sé que tench; ¡veniu mumareta!» Totduna me vaitx axecá y la vaitx trobá còm à mitja mòrta, fins que rompé amb un còlich, que pensava si haguera féta sa freixura y tot. ¿Y que t' penses que vaitx fé? Vaitx corre à fé veni madò Ròsa de *Can Bolero*; y amb un òli qu' ella compòn, li abaurá un poch sa panxa; y à dins un moment la vaitx tení bòn; ¿y qu' es estat? No res. ¡Oh! si jò hagués fèt veni es metge, no sé que fora estat d' ella. ¡Metges! no, fiyeta; no n' vuy à ca-méua; ell son la *mòrt-personificada*.

—Però, bòn; ¿y vos, madò Maria, que pensau que s' òli de madò Ròsa de *Can Bolero*, sia bò per tots es mals?

—¡Oh! ¿Y que dins, fiyeta? Tú no saps lo qu' es aquest òli. Mira si es bò, qu' un dia à Don Geròni, es señó de Son Fumat, li agafa una mal de queixalada tan fòrta, que l' tenia còm un lòco; estava desesperadíssim; feren veni madò Ròsa, li fé ensumá s' òli, fé dos etxems, y quedá bò; còm qui res fos estat.

—Però....

—Calla, fem favó. Saps que t' en puch contá de moltes de cures *maravilloses* fètes amb s' òli de *Na Bolero*. Axò es es nòm que li donan. Mira; tú coneixes sa señora de Don Simó, es veynat des téu conco En Pere; ydò, bòn; ¿que no te recòrda que tenia un atlòt amb sos uys vermeys còm à sanch, y tot peganós? ydò, el varen untá dues vegades y quedá boníssim; pús els ha toruats tení malalts; y saps que t' en contaria de moltes més. Mira si es bò aquest òli, que cura hasta ets animals y tot. S' ase d' En Tomeu de *Cana Tarta*, estava còm

à baldat de ses pòles de darrera; l' untaren dos ó tres pichs; ¿y qu' es estat? Ni si may hagués tengut res. ¿Que tròbes Francinayna? ¡Oh! y sense contá s' òli de madò Ròsa, en trobariam encara moltes més de botelles tan *miraculosas* còm sa de que parlam. Veus, Francinayneta; jò coneix un homo que per mitx duro fa unes botelletes d' un aygo còm à llét de blanca, que cura totes ses llagues per molt véyes que sian, cura també es mal de ceya, sa pruaga y tota classe de reumatisme; sé també un' altra dòna qu' amb una *tintura* qu' ella compòn fa unes cures *grandiosas*; y mira, no creguis tú que jò heu diga per sentirho à dí à altri; no fiyeta; jò heu sé perqu' heu he vist *p' es méus pròpis uys*; tú coneixes sa fiya des méu cuñat, Na Tonina, casada amb so téu parent de *Can Trià Gròs*; ydò; fa poch qu' es trobava bastant apurada; cridaren aquesta dòna, posá unes gotes d' aquesta *tintura* à dins es bròu que li donavan, y en devés deu minuts va sortí des pas; y ben bé. Vamos Francinayna; no m' parlis de metges, que no heu enténen, y no saben fé altra còsa que cobrá ses visites, allargá es mal y vengan dies. ¿Que no ets des méu parè, tú? ¡Oh! jò quant veitx es metges ets uys em fan ballumes.

—Bòn, madò Maria; jò si he de parlá clá y dí lo que sent, vos diré que no crech en curaderos; y m' explicaré. Si vos em diguesseu, que coneixeu un homo que sap curá es mal de caixal; bé, heu crech. Qu' un altre sap curá ses tercianes; també heu crech; y qu' un altre sap curá un altre casta de mal; també heu creuria; però que sense havè estudiat res, sápigam tant, madò Maria, jò no heu crech, y tròp qu' es molt *patata* es creureu.

—Però, bòn....

—Madò Maria; que vòleu que vos diga; si vos estau amb sos curaderos, preniulós per ca-vòstra; però lo qu' es per jò, cap en vuy; axò es una còsa molt delicada; y cadascú à ca-séua farà lo que milló li pareixerá. ¡Oh! si jò cridava un curadero y s' homo se morís, maldement no hey hagués culpa de nin-

gú, tota sa méua vida me raparia y tendria un remordiment que no me dexaria viure a plé. ¡Oh, Bón-Jesus! ¡Cá, cá! Ja may. Metge vuy jò a ca-méua; perque ells son es qui ténen motius de sèbre. Sí, madò Maria, ells y ningú pús.

—Ydò, Francinayna; jò no tencn mica de confiansa amb ells. ¡Saps que'n matan de molts es metges!

—Escoltan, madò Maria. ¿Y es curanderos no'n matan cap? ¿Y es curanderos no cobran rés de ningú? ¿Y es curanderos regalan ses medicines? ¡Oh!!!... madoneta; no pensava fosseu tant flonjeta. Mirau, madò Maria; jò voldria tení a cada costat de casa un metge, y a devant un potecari; ja veys si pensam ben diferent una de s'altre.

—Fiyeta; qualsevòl diria si ets parenta de qualque metge ó de qualque potecari, des mòdo que t'espliques.

—Bòno; ¿y de vos que pensau que dirian, madò Maria, en sentirvos parlar en tant de fervor de ses *botelles miraculosas*? dirian si sou parenta de madò Ròsa de *Can Bolero*.

—Bòno; adios Francinayna; axi mateix voldria qu'En Tòni y es ninet anassen bé; y sobre tot que no't descuides de fé vení es metge, y tot anirà de lo milló.

—Gracies, madò Maria. Adios; y còm que rés haguessem dit; però no vos descuyden, quant tengueu un colich, de crida a *Na Bolero* perque vos don un parey d'untures pe sa panxa, a veure si vos farà fé un parey de *etxems*, y quedareu bona, còm si rés hagués estat.

¡Oh, lectors ignorants, y qu'estariam de bé si no'n necessitavam cap de metge ni de curandero! Molts d'ells van a les fosques y la mòrt no vòl tení culpa.

UN RONDAYÉ.

DEFENSA DE SES DONES.

Si En Lloréns mal casadís
Vòl doná *lleña* a ses dònès,
Jò que tròb que son tan bones
De defensarlès ja frís.

Y tots aquells indiòts
Que per elles vòlen *lleña*
Sapien qu'hey ha qui s'empeña
En donarlos rebassòts.

Ses dònès quant petitetes
Son de bondat un tresòr
P'es seu cariño, bòn còr,
Y amoroses paraulèts.

Ses sèues graciosidats
Sempre encantan a tothòm;
Son de ca-sèua el bòn nòm,
Y alegría d'els veynats.

Y després, quant ja son grans
Son s'ajuda de son pare,
Compañía de sa mare,
Y conhòrt des sèus germans.

Y quant son véyes y ties
Se tornan xembles del tot,
Si tenen qualque nebot
Que los fassa moxoníes.

¿Sa dona, vòls tu, Lloréns,
Que sia còsa dolenta?
Procura que ningu't senta
Que't tendrán per un nonèns.

Per veure si es acabat
Es séu còs de gracies plé,
Basta mirá quant va essé
Per Deu, y de què, format.

Tots sabem de lo més bé
Que quant fé Nòstro'n Senó
Aquest mon, tot lo milló
Heu guarda per lo derré.

Primé fé sa tèrra bona,
Després ets abres fruytals,
Tota casta d'animals,
Y a la fi s'hòmo y sa dònà.

S'hòmo el va forma de fanch,
Sa dònà d'una costella....
¿Per aguiá bona escudella
Qu'estimes més, tèrra ò sanch?

¿Per qu'es dirigi el Dimòni
No a n'es mascle, a sa famella?
Perque sabia qu'era ella
Lo milló des matrimòni.

¡Ay! Si sa dònà no es santa
Es s'hòmo qui'n té sa culpa.
¡Quantes vegades l'atupa
Sense motiu, y ella aguanta!

Sa dònà sòl governá
Sa casa sense fé vasa.
Llevau sa dònà y sa casa
Totduna s'esfondrará.

Si s'hòmo guarda es doblés
Y té sa dònà a racció,
Sempre dú buyt es serró,
May té cap duro demés.

Y si entrega sa setmana
Es dissaptes a sa dònà,
Té sa bossa que li sòna
Còm si tornás de l'Havana.

S'hòmo may se deixa tòrsa
Perque diu que sòls ell sap.
Se pensa tení més cap
Perque veu que té més fòrsa.

Quantre ses dònès está
Diguent que per rés son bones.
¿A una vila sense dònès
Qui'n homo hey voldria está?

Ses fiòrs perfumades son
Sa corona d'una planta,
Y sa dònà pura y santa
Es sa corona del mon.

Si qualcuna per amor
S'olor dona, s'hòmo encanta
Per tot que tan bella planta
Ha perdut sa bona olor.

S'amor que'n feym tant de cas,
Perque es sa nòstra alegría,

Digaumò: ¿Ahont pararia
Si sa dònà no'l guardás?

Ara abans de rematá
Sa defènsa de ses dònès,
Sense havè esfondrades trònes,
Quatre conseys los vuy dá.

Si la vida es un vapó
Qu'es precis manarlo bé
Y s'hòmo sa fòrsa té
Vòltros teniu es timó.

Si qualque dia es propassa
S'hòmo, y es mal vos propòsa,
Prescindiú de tota còsa
Y donaulí carabassa.

Y en tení es qui vos agrada
Per marit, l'heu d'amoixá;
Mes may l'heu de festetjá
Fins qu'amb ell seren casada.

Y si vos surt un veleta
Que no escolta ses rahons,
Ni estima es sèus infants;
Posauvos es sèus calsons,
Y tractauló a la vaqueta.

N'OT NET.

AXO VA PER ELLS.

Amb so titol de *Lleña a ses dònès*, un Lloréns mal casadís, ha publicat unes glòses molt bones. Per cèrt qu'ha fèt molt bé enviarnos *lleña*, perque molta en necessitam quant vé s'hivèrn per cremá a sa llar de sa nòstra casa. Ses dònès, ó la major part d'elles, en tenen necessitat, perqu'amb sa compañía d'uns quants rebassonets encessos, esperan moltes vegades, es sèus enamorats, es sèus marits ó es sèus fiys, que pèrden s'ase y ses magranes fins a la mala hora de sa nit a n'es cafès, teatros y altres parts que'l Dimòni hey sòl fé de porté.

Ses pòbres dònès, gracies a sa *lleña* qu'en tant en tant afean dins sa llar benèfica, tenen paciència per esperá aquell mal marit que no sap si té dònà ni infants, amb so cap còm té, plé de *banchs*, *primes*, *alses* y *baxes*, y altres herbes qu'encara fan més mala oló.

A sa claró d'aquella flamadeta, enseña sa bona mare a n'es sèus fiyets, qu'hey ha un Deu y qu'han de essé bons y los conta exemples y rondayes que son sa delicia de sa nòstra infancia al temps qu'adoba sa ròba de la casa ó cus a escarada per ajudá a du pa a ca-sèua. ¿Y qui es que moltes vegades lleva sa pau a n'aquest cuadro tan magnífich? S'homo que quant arriba mal humorat y avorrit de mil quantre-temps qu'ell moltes vegades se cerca, crida a sa dònà, reña a n'ets infants, y hasta es cá y es moix sòlen paga la fèsta. Llavò es quant s'homo s'estufa de sa superioritat que té a n'aquelles pòbres criatures, que sa

que no plòra tremola y fuitx de pòr, per no menja qualque cerva sense esserné's temps.

També moltes vegades hey trobareu mares ja veyetes que resan y plòran ses calaverades d'ets séus fiys que disipan, en tota casta de vicis, sa bona herència que los va deixá son pare que s' afluxava de tot, lasia de prendre un tassonet de gelat, quant feya molta caló, per es-talviá mitja pesseta; y es fiy gasta y derrotxa en vuyts y nous y cartes que no lligan totes aquelles economies, y amb axo torna véya antes d'hora per un aliar-do que no es sufridó. Ja més valdria que 'n lloch d'axó, comprás *lleña* per cremá dins un bon escaufa-panxes, al costat d'una bona companera.

A propòsit d'axó 'm vé a n'es cap un cas que 'l vos vuy contá.

Recòrd qu'era un que quan jove mal-gastá en pòrrros-fuyes totes ses séues rendes. Apesá de que deya sempre mal de ses dónes fonia darrera elles un cau-dal.

Passaren ets anys y l'homo torná véy. A poch a poch s'aná cansant d'aquella mala vida y per primera vegada pensá en casarsè.

«Ja som véy, deya, es méns parents »son de lluny; si arrib a está malalt ¿qui »me cuydará per bon amor? Val més »que 'm casi. Encara trobaré una atlòta »que 'm vulga y puch teni heretó. Bé es »veritat que som més véy que no pa- »reisch encara, gracies a n'es barram »postís y a sa perruca. Però ja heu veu- »rem, desd'avuy cercaré una jove que »m'agrad y me vuy casá.»

No vos vuy contá ses declaracions que va fé, sòls vos diré que totes aque-lles qu'a ell li agradavan més no 'l vol-gueren perquè 'l conexian y no volgue-ren carregá amb aquell mussòl.

Quant ell vé qu'apesá de ses séues possessions no podia consegüi es séu desitx, resolgué cercá un' atlòta de ses més pobres. Amb aquest motiu comensá a mirá ses jornaleres, y un dia en vé una bastant guapa y més sana qu'un grá d'ay. Trobá que seria bona per ferlè sa séua espòsa, y la demaná per casá a n'es séus pares. Aquests se daren per molt satisfets qu'un señó tan rich vol-gués sa séua fiya. Però a n'aquesta no li agradava aquell veyardo, perqu'esta-va enamorada d'un jove ben curro, que li solia fé moltes músiques, perquè tenia molt bona veu y acompanyat de sa gui-tèrra li cantava unes cançons que la de-xavan encativada.

Però com amb sos doblés tot s'arriba a consegüi, la jinaren, y es cap d'un parey de mesos tot estava preparat per ses novianses. Tot era seda y vellut. Es noviy estava fèt un graciós de teatro. A la fi arribá es dia señalat, y tothom se dirigí a l'Iglesia per veurerlos dá sa bendició nupcial. Però, joh, desgracia! Aquell dia feya molt de vent y un poch abans d'entrá dins es temple, una bu-

fada fòrta prengué es capell a n'es noviy y a dins ell s'en ana volant sa perruca, quedant es cap d'aquell pòbre més pe-lat que sa llauna des buydadó. Quant sa pòbre atlòta vé aquell globo més fa-ressí qu'es des *Capitan Mayet*, girá en redó y fugí diguent que ja may se casa-ria amb aquell homo, tanta pò li va fé. Bé la pregaren, hé l'amonestaren, però no hey va havé remey, no la pogueren girá. Es pòbre enamorat prengué tant a les males aquest fèt, que desd'aquell dia aná cop-piu y des cap de poch temps morí.

Mòrt ell tothom fé aferra pilla y ningú tengué profit d'aquella riquesa perquè tot se fongué en plets.

Val'aquí sa vida y miracles d'un Llo-rèns mal casadís.

Amb lo qu'he dit n'hi ha prou per-que compregueu que tots som de terra y terretjam com sòlen dí, y es qui es creu qu'ets altres han de mesté *lleña*, si los treguessen ets séus defectes a llum, per ventura anirian per llana y roman-drian tosos. Per axó no 'n parlem pus.

Perque basta sia dóna
Sa que fins ara ha parlat,
Per dí qu'es un desbarat
Qu'ha dit, sens paraula bona.
Però encara vos vuy dí
Ja que tant vos reys de nòltros
Que 'n mèdes y vicis, vòltros
Fondriau un *Potosi*.

UNA SEUVATGINA.

GLOSES QUE CANTAN ELS SEGADORS.

Vatx demaná a un bergant
Es punt d'es segá quin era;
Y va dí una faus llagera,
Tirá's colso per onera
Y fé falades envant.

En acabá s'escarada
Van alegres es segadós;
Ells surtan de ses catés
Y l'amo prèn sa subada.

Jò segava blat cabòt
Que 'm pegava p'es capell,
L'amo estava content d'eil
Y jò hey estava ben pòch.

Acostauvós devés mí
Maldement que sian trenta
Qu'assí hey ha blat de sempenta
Que casi no 'n puch surtí.

Sivadeta, sivadeta,
Qu'ets de mala de segá
Voldria tornasses má
Y qu'es camp des blat fos pleta.

Quant el tench a dins sa má
No 'm surt devant ni darrera

Si no fos pe sa Hetrera
No podria safalcá.

Escarada hey segaria
Si 'm donassen bròu d'añell,
Per faus una bona péll
Y está a s'ombra tot lo dia.

L'amo diu a sa madòna:
Regalau es segadós,
Un ouet per cada dóna
Y si 's homo dauní dos.»

En acabá de segá
Penj sa faus a un'estaca,
Y dejuna sa vallaca
Perque no té que menjá.

Afañet a espigolá
Lleva 't sa má des jonoy
No roegues es rostoy
Deixa 'l está p'es bestia.

XAROGAS.

XEREMIADES.

Ara que s'Ajuntament no té arqui-tecto convendria que llevassen s'em-blanquinat a ses voltes d'es carré dels Hostals per veure es séu estat interiò quin es. Maldement los vejem tan her-mosos com la tefa de la neu, sa mala forma y desplom de qualguns mos fa sospitá que hey pot havé una amenssa de ruina amagada devall tanta de cals.

* *

Segons mos conta un periodich, es dia de Santa Ana, a sa capella de Pala-cio hey va está de manifest es sagrat còs de Santa Praxèdis, ja que no hey havia estat es dia de sa Santa. Noltros com a bons ignorants no heu saberem, ni heu vérem anunciat a sa secció de cultos de cap diari. Si heu haguessem sabut hey hauriam anat més que de-pressa, no sols per sa devoció qu'es de-guda a una relliquia tan miraculosa sinó també per admirá es mèrit artístich de sa séua urna de plata, que segons de-duccions historíques ha de perteneixe en es sigle tretze quant no sia des nou ó des vuyt com a regalo donat a Carlo-magno.

Si Deu ho vol y som vius, l'añy qui vé sa segona fèsta de Pasco ó es dia de Santa Ana, si com enguañy no la po-san en veneració es dia mateix de sa Santa, tendrem es gust d'aná a reveren-ciaria, cosa que no hem pogut lográ en-carara.

* *

Ahi dia de la Beata Catalina Tomás va essé numerosíssima sa gent qu'acu-di a Santa Madalena desde les quatre

des mati fins al vespre à visitar al cos de tan santa relligiosa, com à paisana nostra.

Demà faràn s'acostumat carro triunfal qu'es una de ses fêtes més populàs de Ciutat.

Aquests atlotòts fan de ses séues amollant Lobos al ayre amb un padàs encès dedins, que sòl pègarlos fòch. Diumenje passat en verem no sé quants. Sa diversió no pòt essè més recreativa ni instructiva, però ara en s'estiu, si cau encòs un globo demunt una garbera..... ¿Que pòt resultà més qu'un incendi y sa desgracia d'aquella família?

Trobam que pòdan amollà tants de globos com vulgan ets atlots, però sense flamada d'aygo rás ó petròleo ó esperit de ví axí com heu feya es Capitá Mayet que maldement hagués caygut demunt pólvora no hauria pegat foch à rès.

A Mallorca hey ha gent de tota casta. Deym axò perqu' à n'es Bañs de sa Portella, encara qu'estigan de manifest dins un cuadro ses condicions y prèus des bañs, hey ha joves tan desenfrehits que acompanyantse d'un abonat s'en entran amb ell y nédan y disfrutan de sa comoditat d'aquell establiment sense afluxa cap piñonet.

¿Y qu' ha de fé l' amo des Bañs?
¿Treuerlos per un bras defora?
¿Esbroncarlos devant tothom, y son persones visibles y de qui fa fé?

Ja veys que s'es mesté tení un pam de cara per fé axò.

¿Coses de poca criansa, qu' amb aquest punt vivim encara atrassats es mallorquins!

EPIGRAMES.

Un beneyt y un poeta
Se posaren à xarrà
Y es beneyt li va mostrà
Una glòsa molt ben fèta.
—¿Es téua? (digué es poeta.)
Ja s' segú, (li contestà.)
¿Y axò tròbes d' admirà?
Jò no ley tròp cap miqueta.
—Y jò molt, (digué es poeta.)
—Y jò no; (li contestà.)
Perqu' he posat una ma
Dins un calaix y l' he treta.

El Sen Tomeu cap-pelat
Un dia ben dematí
Volgué emprendre llarch camí
Per anarsen à Ciutat.
Un jove ben estufat
De nòves li demanà:
—¿Ucy, Sen Tomeu! ¿com vos vá?
Qu' anau de cap à Ciutat?
—Miquèl, jò may he provat
Amb so cap de caminà.

¿Tú que vòls sèbre més ja
Que qualsevòl cap-pelat?
Si jò t' ho feya provà
No seria mal pensat.

UN AMICH MEU.

En Pèp montant à cavall
¿Deu m' ajud! content digué;
Y saltant un pòch depressa
A s' altre costat caygué.
Quant s' axecà tot furiós
Y vé de sanch una bassa
Digué:—Avuy que m' ha ajudat
Es estat un poquet massa.

UNA SEUVATGINA.

COVERBOS.

Un escolanet d'una parròquia, que per cèrt era demés espavilat, tenia s' especial encarrech de fé es captiri de les ànimes es témps de ses mises. Per lo que s' acostumava fé cada setmana y per lo amb rauja qu' enava s' atlot sospitaven qu' en faria una de ses séues.

Una vegada qu' es Rectó el va atrapà amb sa fusta en ses mans, l' agafà per una oreya.

—¿Qu' has robat molt? (li digué.)

—Vaja, (respongué,) tot lo necessari perque no me fés falla rès.

—¿Ay! ¿y com axí?

—Vaja, ¿que no tENCH ànima com ets altres? Ydò, ànima per ànima, ànima méua.

Prenguent es sòl anava passetjant per demunt sa murada un pagès ja d' edat, encantat amb sa vista deleytosa que presentava la mar en calma.

Passavan per allà un estòl d'estodians que vejentlo tan embabayat, un d'ells li va preguntà:

—¿Qu' hey ha cap bassiót tan gròs à sa vòstra vila, germà?

—No, (va respondre ell.) Tampoch hey ha tants d'ases qu' abeurà.

Anavan passetjant per la Rambla uns quants ervissenchs, y els cridà s'atenció una multitud d'homos y atlots qu' anavan cridant: «¡L' IGNORANCIA d' avuy!!!» y sa gent que passava en comprava que s' en xupavan es dits.

Un d'ells va dí tot admirat:

—¿Amb tanta d'ignorancia com hey ha encara en compran!

Estava una vegada un tòrt mirant jugà à la pilòta; quant de prònta li etzibaren pilotada à s'uy bò y l' hey tregueren.

Es pòbre homo, sense enfadarsè, se llevà es capell y digué:

—Bòna nit tengan, señores.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Moltes gotes fan un ciri.
SEMBLANSES.—1. En que tenen manetes.

2. En que put.

3. En que ténen vidres.

4. En que jauen.

QUADRAT.....—Ròsa-Olor-Sòla-Aram.

ANAGRAMA.....—Canaries.

CAVILACIÓ.....—Crespi.

FUGA.....—No hey ha milló testimònt qu'es papé escrit.

ENDEVINAYA.....—Ses ninetes d' ets uys.

GEROGLIFICH.

gan T Jané B Ch Mars
Febré Abril son gafa

UN RONDAYÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un hòmo vey y pòbre de solemnidad à un Ministre de Hacienda?
2. ¿Y una sògre pòbre à una busca dins un uy?
3. ¿Y un colom blanch à un capell nègre?
4. ¿Y sa fònt de Felanitx à una taverna de dins Palma?

UN RONDAYÉ.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey ha p' es pòbles; sa 2.ª, lo que jò som; sa 3.ª, un objecte de bugaderia; sa 4.ª, lo que jò tench; sa 5.ª, lo que té sa méua dòna, y sa 6.ª, una letra.

UN POLIT.

ANAGRAMA.

A s' òpera aficionat
va A FRANCIA don Toribi.
Dinen s' hi ha estrenat
s' òbra de son deliri
per ses lletres combinat.

ECSEMÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. .A. U. .O. .E.EU.UE .O...E..E.A.,

UN ATREVIT.

ENDEVINAYA.

Si pretens tení bòn cap
Dignesme bòn camarada:
¿Quina cosa hey ha creada
Qu' en el mon dos pichs ha nat?

RAMIONS.

(Ses solucions dissipte qui vé si som cius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

A un metge. Fassa favò de donà més originalitat à n'es seu trabay y se podrà publicà.

29 JURIOL DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.